

PREU.

5 CENT.

EN PATUFET

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •

ANY 1.er • BARCELONA, 8 OCTUBRE 1904 • NÚM. 41

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11
— BARCELONA —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any.	3 ptas.
Idem, un semestre.	2 id.
Extranger, un any.	5 id.

Y are, ¿qué no'm coneixeu?
Só EN PATUFET!.. Ay vatua,

que diferent dech tornar
que'ls gossos així'm saludan.

¡Mare de Deu! quin bat-y bull no se m'ha girat tantost he arribat á Barcelona: los uns me veníen a veure pera saber com m'havía provat; los altres, més tafaners, porque los hi digués ahont heestat: qui s'exclamava qu'ell, havent enviat tal cosa, no havia sigut servit, un que haventho fet ab tal altra, tampoch. Es dir, los uns contents, los altres enfadats; com si diguessen: l'història de las històrias d'ensá que'l mon es mon.

Mes, tot aixó si'n parlo, no es pas porque'm fassi enfadar; molt al contrari, si encara m'alegra. Lo que no'm va agradar va ser la que'm va fer passar un rediable de carrabiner andalús que vareig trobar quan passaba la partió que divideix Catalunya en duas parts: la de Fransa y la d'Espanya que'm volia pendrer la barretina que duya al farsell, porque trobava que alló era contrabando.

Jo prou li deya: ¿Qué no ho veu, tros de coniam, que

aixó es una barretina? Y ell dali que *No ténó*. No sé que's havia figurat qu'era; y com rediable posan una gent tant... no sé com dirho, que ni entenen als que'ls parlan ni res de lo que veuen.

En fi, no sé si escaurá bé dir *son cosas d'Espanya* porque altra cosa no sabría que dirhi, pero deixemho correr, qu'aixó es molt vell y per ara no hi ha remey.

Parlant de tot, no'm sé estar de fer memoria de las festas que s'han celebrat mentras jo era fora: la una la presa de possessió del Pi de las tres branques per la Unió Catalanista, que, segons m'han explicat, va ser una festa de bó de bó y l'altra lo concurs que varen organisar los vehins del carrer de Lancaster, que a fé de mon me va dordre forsa no poder serhi, puig estich segur que hi hauria passat un bon rato; mes, com hi ha *més dias que llonganisas*, un altra día ja procuraré que no se m'escapi, y aixís, donchs, me cal felicitar a xichs y a grans, encomanantlos no perdin la costum d'organisar festas com aquesta per lo millorament de la canalla, á quins he estimat y estimará sempre

EN PATUFET

Al Setembre...

Lo refrán ho diu,
y'ls refráns no menten,
be ho esmenta an d'ells
dihent que al Setembre
lo mal temps traydor
tothora es de tembre.
Prenéu lo falsó,
prenéu la cistella,
talléu los rahims
ja rossos, ja negres.
y donéus dalit
a enllestir la brema
que'l cup espayós
boca-obert espera
y vers a ponent,
al cap de la serra
guayta un nuvolet
clapejat de negre
que porta en son si
faldadas de pedra
qu'en un dir Jesús,
ans d'arriba a terra,
los vostres afanys
podria malmetre.

MAGARRINYAS

Los ulls parlan

Aquell dia, en Lluiset, havia sortit de col·legi bon xich més tart de la hora acostumada. Pera arribar ben aviat a casa seva, y no fer estar neguitosos als seus pares, que amorosament l'esperavan ab los brassos oberts, va pujar al tranvia.

Feya poca estona que se havia assentat, quan lo tranvia s'aturá. Alashoras, boy tremolant, va pujarhi un home embolicat ab un ample tapa-bocas, lo cap

envenat, y de rostre groch, d'una grogor de cadavre; semblava la imatge del Dolor. Anava agafat del bras d'una dona pobrement habillada, de rostre ullerós, de sofriments de mártir. Lo tranvia era plè de goma gom y ningú's mogué pera deixar seure a'n aquella desferra humana, a'n aquell mort vivent que semblava acabarse per moments.

En Lluiset s'aixecá y li oferí son lloch.

La dona somrigué tristement, donantli mercés, y'l malalt no digué rés. L'esguardá fixament, y ab una mirada d'agrahiment, intensa, expressiva, li parlá a la ánima, més que ab totas las paraulas.

En Lluiset sentí la fonda emoció del qu'ha fet quelcom en bé d'un germá; y ves que es estrany!, sempre més se'n ha recordat d'aquella mirada d'agrahiment.

BON MINYÓ

Acudit

Un coleccionador inglés preguntá a un perdulari:

—Quinas son las monedas més raras en aquest país?

—Jo crech que totas; figuris que fa 3 mesos que no m'he vist una pesseta ..

LO TIT

Encara que la dida vivia a Barcelona, en un quart pis del carrer de las Freixuras, ab lo seu marit, que era camálích, ja se li veyia a la cara qu'havía vingut de fora, perque tenia unas galtas de pa torrat y uns brassos de bogadera que enamoravan. És clar, que una dona aixís y un home forsut com lo seu marit havían de tenir uns fills vermells y rodons com un formatje d'Holanda, y talment ho semblavan los quatre marrechs de la dida, que eran dugas nenas de sis a vuyt anys, frescas com una rosa, y dos nens més petits encara, tendres com un clavell, y ab una gana tots junts que may deixavan cap rosegó de pa sech al calaix. ¡Oh, y las entremaliaduras que feyan!

Mes, si tenían la sort aqueix marit y muller de que'ls seus fills no'ls haguessen donat gayres mals de cap, ni malas nits, ni fer camins a cal apotecari, en cambi havían passat grossas trifulgas pel Tit, que era el nen d'uns senyors que la dida lo criava a casa feya cosa de dos anys y mitj ab gran alegría per part de

—Voldria que m'aclarissiu un cas molt empalagós; ¿que es pitjor que trobá un trinxà?
—Pitjor es trobarne dos.

aquells marrechs que'l preñan talment per germanet.

Tot sovint pujavan a veure'l Tit uns senyors molt enguantats, que a truch de alguna lleminadura li feyan dir *papá* y *mamá*, cosa que a la criatura li venia bastant a rapel, per més que aquells senyors que mirava ab extranyesa fossen los seus pares de debó.

En quant al pares del *Tit*, encara que gelosos del seu fill, prenían paciència al pensar qu'havían ensopegat una dida tan bona, y que a no ser per ella lo *Tit* se'ls hi hi hauría mort de flaquesa avans de calsar-lo, com los darrers fills que havían tingut, si bé la paciència més gran l'havía presa la dida, qu'era l'única que consolava'l *Tit* en sas raresas y'l vetllava en sas malalties. Y aquestas malalties, que ella deya que no eran pagadas ab moneda, feyan per altra banda que s'estimés lo *Tit* com si fos un fill seu.

Mes, vetaquí qu'un día la dida se va alsar del llit tota trista, y després de posar al *Tit* la roba de las festas, va abrasarlo y ab las llágrimas cara avall va dirli:

—Avuy venen a cercarte 'ls teus pares y la dideta ja no't veurá més, porque m'han dit que si'm veyas te anyorarias, y ells volen que no t'en recordis més de la dideta! ¡Pobre *Tit*! ¿Quí sabrá cuydarte com jo't cuydo? ¿Qué he fet, boja de mí, d'estimar-te tant! ¡Ah, si hagués sabut que l'amor de la llet era tan ferm

poch t'hauría criat, porque després se t'en duguessen los teus pares, que may t'estimarán com jo t'estimo, puig ells no saben las penas que'm costas.

Lo *Tit*, al sentir aquestas exclamacions, se va posar tot serio y'ls fills de la dida lo rodejaren tot fent lo ploricó.

La nena més grandeta, al compendre que'ls pares del *Tit* se'l volían endur, va dir a la dida:—Mare, amaguém lo *Tit* darrera d'una porta y quan vinguin aquells senyors tan lletjos los dirém que l'hem perdut.

Aquesta innocentada encara feu plorar més a la pobre dona, y de llágrimas no'n vulgueu més quan los pares del *Tit* se l'endu-

—Las hi he fet de pell de Russia

—Pro ziz duroz zon molt caraz.

—Miri que la pell...

—Fugi home;
zi'ls ruzuz finz la regalan.

gueren ficantlo dins d'un cotxè.

A la dida li va entrar com una bojeria al veure que'l Tit no volia deixarla de cap de las maneras y s'acabá d'afectar després quan va sentir que la seva quitxalla, enrotllantla y aixugantse els ulls ab lo seu devantal, no's cansava de repetir:— ¡Ens han pres lo Tit! ¡Ens han pres lo Tit!

P.

Estética infantil

RELIGIÓ

Quant l'art ha fet de milló ho deu a la religió.

En moral y en arts la fe serveix d'estímul y frè.

La fe dona exaltació mare de la inspiració.

Religió y verdaté amor tot quant tocan tornan d'or.

Sol volá a las eminencias l'artista d'altas creencias.

Art sens Olimpo ó Calvari es fé trivial ú ordinari.

Las societats qu'es fan laycas poch tardan en ser prosaycas.

Los pobles sens Deus ni altars de bellas arts fan poch cas.

ESCEPTICISME

Dé dubtes y negacions no'n surten grans concepcions.

Inspiració y heroisme no viuen d'esceptisisme.

L'artista qu'en dubtes viu cada día's contradiu.

La societat qu'es atea res de gran en las a ts crea.

Quan la terra del cel se divorcia Adeu pau, y consol y poesia.

Materialisme grossé ni al art ni al hom fa cap bé.

Geni materialisat es com auell aixelat

Materia y forsa cega, no hi ha mes inspireuvos, artistas si podeu. Deu

COR

L'inspiració y el fervor no's dona el cap sino el cor

Del cor naixen sentiments y també grans pensaments.

Tota obra d'art de valor surt del mes intim del cor.

Obra feta sense amor, deixa un buyt dintre del cor.

L'obra d'art te un gran defecte sino inspira cap afecte.

Quasi sempre al noble pit va el gust estétich unit.

TRADICIÓ

Profitosa es la experiència tant per l'art com per la ciencia.

Llibertat sens tradicions porta sols perturbacions.

Tradició sens llibertat porta un art petrificat.

L'art que tradicions no te
no funda res duradé.

La tradició es una herencia
fruit de secles d'experiencia.

No hi hagut gran inventor
sense tenir precursor.

Fill que sens pares se cria
molt facilment s'extravia.

Mal camí recorra aquell
que de ningú pren concell.

L'artista de religió
respecta la tradició.

† PAU MILÀ Y FONTANALS

TITELLAS

Ara que ja han passat las grans festas de la Mercé, acompanyadas de tots los noms y apellidos dels que las han ridiculísat bárbarament, ara donchs, comensarém altra vegada á normalisar la vida tranquila de sempre, a pesar dels quatre trastos mal endressats que encara quedan en la plassa de Catalunya. ¡Y que'n son de carrinclons a Barcelona! deuen dir los pacífichs pagesos que'ns han vingut a veure; tant mateix més valian aquells temps que'n los teatres, fent un gran extraordinari, s'hi representava *La redoma encantada* y en lo passeig antich de Sant Joan

hi feyan putxinel·lis. ana vam a tirar pá a las ocas del *Jardí del general*, a menjar confits al *Criadero* y ens atipavam de veure jugar a las botxas en la esplanada.

Las costums cambían, es a dir, es la gent que fa canbiar las costums; de desde que hem aixamplat tant la ciutat omplintla de gent de tota mena, que no tenim res propi ni característich; jo no vull ser atrassat pro tampoch vull pujar tant amunt que'm pugui clavar de costellas.

Avuy día quasi están per desapareixer tots los teatres, no n'hi ha cap de segur, tot son barracas ab més o menys pretensions que demá que acabin lo contracte de arrendament, hi farán casas y bona nit viola. ¿Qué'ls costaria a tots aquets esgarriats que fan genre catalá, migrat, porque'ls preus que 'n fan pagar no permeten gayres luxos en escena, que 'ls costaria, dich, d'acoplar-se, deixant de banda personalismes impertinents y *je-faturas* al estil de partits polítics?

Tindrém aquest hivern funcions catalanas al carrer del Hospital, *Circo Español*, las Arts, *Circo Barcelonés*, *Novetats* que comensará'l 28

I En Toni a n'En Calet l'hi demana que li guardi una gerra de llet.

II En Calet, quina'n fa, aixís que l'altre gira qua se l'hi veu tota la llet.

d'aquest mes ab una Companya dirigida per en Bonaplata, y una agrupació d'aficionats procedents del Intim que també buscan lloch ahont instal·lar-se. Y al veure tants brots com dona la nostra escena, pregunto jo: ¿y lo verdader teatre Català ahont es? Aquell edifici adequat y propi, casal de nostres llegendàries glòries escèniques, lo temple del art català, ahont es?

CRISTÓFOL

Diàlech

Ben repantigat m'estava al silló y tot satisfet gosant lo *dolse far niente*, cansat y un sant Llútzet fet, quan de cop entra la criada y'm va dir:

—Mira, Llúzet!

(lo servey a casa meua tracta de tu al *senyoret*); hi ha un noyet ab barretina molt trempat...

—¿EN PATUFET?

—Crech que sí. Diu que't vol veure.
—¡Feslo entrar!

... .. —Y donchs, Llúzet!
no escrius may res pel periòdich;
te tornas molt gandulet.

III
la
Y
me

le la llettra

III Quan en Toni torna y's troba ab la gerra buyda s'en va a trovar al jutje. Y s'escusa en Calet dient que:—Las moscas se l'han beguda.

IV —Donchs tenías de matarlas.
—Donchs tingui; Y tant de bo fos una de las que s'han veguda la llet qu'ace en Toni'm reclama.

—Sí, tens rahó, pro noy perdona, ara com ara... tinch fret.
—¿Qué't tornas boig?

—Ni'ls mils, home!
Si't contés tot lo que hi fet!
Ab en Toni, 'l Xich de l'Arpa,
en Titus y en Badoret,
portant lo Tigre y la Perla
(tots plegats crech qu'eram set)
hem pres un bany a can Tunis
d'impresió.

—¿Va ser curtet?
—Nos hi vam estar... tres horas,
pro un home qu'estava pet
nos volgué pendre la roba
tot fentshi a cops de palet,
y per fi abordantli 'l Tigre
fugi ravent com un cohet,
pro de la impresió rebuda

y la mullena tinch fret,
y si't contés...

—Prou romansos
que tinch lo temps molt justet.
—Gastas unas indirectas
noy, que't fumaré un bolet.
—¿Qui... tu?

—Be... deixemho corre!
pots posarhi'l vers aquet.
—¿Quin vols dir?

—Home... 'l dayalach
qu'hem parlat.

—Es molt curtet.
—Va be per la teva mida,
també tu ets molt petitet.

LLUISET LLANSA

Barcelona Agost 1914.

COLABORACIÓ INFANTIL

Fes bé sens mirar a qui

En un poblet situat a la alta montanya de Catalunya hi vivia una petita família honrada, trevalladora y no menys caritativa.

Dita família tenia un noy de tretze anys qu'era l'alegria dels seus pares y estimat de quants lo conexian. Lluís, qu'aixís era lo nom del noy, estudiava a Barcelona, y com era la época de la calor demaná als seus professors que'l deixessin anar al seu poble, donchs hi podria passar un mes al costat de sos aymats pares, cosa que li fou concedida.

Estava en Lluís un matí a la plassa de la Iglesia ab altres companys, fills del poble, a quins contava rondallas mentres esperavan que la campana toqués a missa, quan de sobte apareix un senyor ab una caixa a la mà, y dirigintse a un grupo qu'hi havia de pagesos, los hi enrahoná, més los page-

sos no tornaren contesta, puig no l'entenian; torná a preguntar, y'ls més joves del grupo comensaren a riure, quan presentantshi en Lluís preguntá al senyor qué volia, y allavors compregué qu' aquell senyor era francès, y agafantlo de la mà lo conduhí al Hostal del poble y se'n aná a missa.

Ja acabada la missa en Lluís cerca al francès acompanyantlo per la montanya, hont tragué bonicas vistas ab sa máquina de retratar, y després anaren tots dos a dinar a casa en Lluís. Com al Hostal lo francès havia pagat ab monedas del seu país, los amos del Hostal se pensaren qu' eran falsas. Agrahit lo senyor francès se'n aná cap a la capital després d'haver dat al noy vuyt pessas de franch que cambiá ab monedas del país y las repartí entre'ls pobres de la població considerant qu'ell ja era prou rich....

Al cap d'un quan de temps aquell senyor francès pagá la carrera y gastos d'estudi a en Lluís com a premi del favor que li va fer.

DANIEL CARDONA SIVIT

(13 anys)

Al vespre

Cada vespre havent sopat,
y aixó ho tinch jo per costum,
me decanto cap al mar
a veure tots aquells llums.

Son los llums dels pescadors
que de pescar tots ja'n venen
que cantant entran al port
y alegres sos llums encenen.

Lo peix ab la lluna brilla,
se capbussa y fa espatechs,
cada nit aixó'm convida
a passar un rato fresch

P. FELIU

Anyorament

¿Te'n recordas d'aquell dia
que tots dos vam jugar a fet
a casa de la meua àvia,
y tu'm vas guanyar lo tret?

Pués, mira, desd' aquell dia
que sempre faig mala cara
y jo sempre estich plorant:
¿has vist tu cosa mes rara?

Y tot perque al endemà
te vas despedí ab cor noble
de tot Barcelona y jo
te vegé marxar al poble.

Mentrestant jo a Barcelona
plora mes que plorarás,
sens troba en lloch qui'm consoli
hasta que tu arribarás.

Ab aixó, vina aviat
mon estimat PATUFET,
perque, mira, ara molt prompte
te'n treurá de fora'l fret.

JAUME SEGALÉS (13 anys)

Al meu estimat «Patufet»

PATUFET, jo a tu t'estimo,
PATUFET, no't deixaré,
PATUFET, cada setmana
jo a tu sempre't compraré.

PRÀXEDES PELLICER (11 anys)

Excursió

de Cabrils a la Font de Cabrera,
Font del Ferro y Burriach

Sortirem de Cabrils a las
tres y minuts, y'ns aturarem
a la Font de Ca'n Tolrá, que
encara perteneix al terme
de Cabrils; després pujarem
per un turó en que hi
han bastantas pedras; seguirem
una carretera ab direcció
al nord, y als pocs minuts
de caminar, arribarem a la
Font de Cabrera, quina aygua
era tan fresca y bona y'n
beguerem tanta, que ja no
tinguerem set al arribar a la
del Ferro. Emprènguerem
allavors la marxa per una
pujada accidentada y rápida,
y al cap de una hora poguerem
assenarnos en las runas del
castell de Burriach, avans
fortalesa dels moros. Allí
breñarem, y gosant de la bona
vista esperarem que sortís la
Lluna pera anar a sopar a
Cabrils.

M'haguera agradat que
tú, amable PATUFET, hi
haguessis assistit, puig ab lo
teu bon humor ens haguerem
divertit més.

Si'n fem alguna altra ja te
ho dirém.

Lo teu amic

EDUARD VILASECA SERRA
(13 anys)

—Mardita sea tu arma!...
—Arri allà a la teva terra
qu'aquí no estém per «Maestros»,
lo que volém son bons mestres.

La rierada

A la voreta d'un riu
m'estava assegut cert dia
contemplant quiet a un aucell,
quan de sopte vingué un bell
remor que furiat cruixia.
Also'l cap ab lleugeresa
pera veurer qué era alló,
mes ¡oh Deu! quina feresa
al veure la mar estesa
escampant tristesa y po.
De tanta aygua que passava
aquell riu no era prou gran,
y furiosa ab r-nechs brams
d'una empena saltà'ls marges
y deixà arrassats los camps.

SEBASTIÀ BOFILL

MAGARRUFAS

En la setmana
vinenta penso in-
sertar un altre
concurs ab premi,
pero sols pera ne-
nas. Ja veureu en
qué consisteix.

També en lo nú-
mero que vé tinch
ganas de publicar
una auca que es-
tich preparant. Y
no us dich res de
altras sorpresas
que tinch en car-
tera.

Tafaneries

Anibal, fou empera-
dor romà?

Oli, es comestible?

Col, es llegum?

Bel, (prenda de vestir) s'escriu ab
V ó ab B?

MARIA TOST

Queda oberta aquesta secció pe-
ra que pugan exposar sos dubtes
tots los nens y nenas que ho tingan
per convenient, cuidantse ells ma-
teixos de contestarse, sols encarre-
gantios per la meua part, que sigan
tan breus al preguntar com al con-
testar.

Epígramas

L'altre dia en Pere Neulas
va anà a casa sa germana,
y'l seu cunyat, qu'es molt rich,
va dirli:—¿Ahont vas, tarambana?
Y en Pere li respongué:
—Sinó qu'ets mes gran que jo,
te donaria una pallissa
que seria de debó.

* * *

—¿Còm se diu, Miquel, ton pare?
—Mon pare se diu Bernat.
—¿Qui va ser que va posarli?
—El que'l tenia en sos brassos
quan lo varen batejar.

SEBASTIÀ BOFILL

* *

—Jaume, saca! —¡Nasi, teva!
—¡Corre, bona! —¡Cuyta y calla!
—¡Teva, Tano! —¡Mala... falla!
—¡Nó, qu'es bona! —¡Sí, qu'es meva!

Aixís jugant a pilota
tres baylets matan lo temps,
y no s'adonan qu'ensempe
un lladre'ls fa la patota;
gorras y llibres los roba
quan mes engrescats están;
d'estudi campana fan...
y després... cada hu s'ho trova.

—No volem ser castigats?
donchs no feu eixas maldats.

* * *

A n'en Quim lo pobret,
per espatllar sabatas
jugant a la carranca,
sa mare li donà
un bon parell de natas.

Y a n'en Lluís, lo rich,
per espatllar botinas
corrent també ab las xancas.
cinch dits li van marcar
en sas galletas finas.

Aixó us prova, bons amichs,
que la gent de bon caletre,
siguin pobres siguin richs,
tots reproban lo malmetre.

LLUISET SADURNÍ (14 anys)

Curiositats

GAS CASULÀ

S'agafa una paperina de pam ó
pam y mitj. S'hi fa un forat mitja-
net al lloch indicat per la figura.
S'encén la paperina per la part
ample y prompte sortirà'l gas per
lo forat; s'hi aplica'l misto y s'en-
cendrà.

X...

Solucions

a las endevinallas ab premi
del número 39

Xarada: **Geroni**.

Baldufa numérica: **Bartomeu**.

Conversa: **Adela**.

Endevinalla: **Pipa**.

Geroglífich comprimit: **Emili**.

Los premis eran 3 y consistian en

Un estotx de col·legial.

Una capsa de colors.

Un mirall de tres caras.

als que enviessin la solució exacta de la Xarada, Baldufa numérica, Conversa, Endevinalla y Geroglífich comprimit.

S'han rebut 207 solucions; d'aquestas, 35 d'encertadas y han correspost los premis als tres adjunts afortunats que han complert totas las condicions del Concurs:

Primer premi: **NA ROSARI VIZA**, de 20 anys, viu Casp, 31, 2.º, 1.ª, Barcelona.

Segon premi: **EN JAUME DOMENECH**, de 22 anys, viu Sant Llorens, 16, Badalona.

Tercer premi: **EN JOAN LLACUNA**, de 22 anys, viu Valencia, 238, 2.º, 2.ª, Barcelona.

Dits favoreescuts podran passar desde demà dilluns, qualsevol vespre de las 7 y mitja á las 8 y mitja, á recullir sos premis en aquesta Administració: Rambla de las Flors, 11, entressol.

Lo premiati de fora por delegar a una persona que acreditant qui es, reculli'l premi en son nom.

CORREU

Medallas: En Pepet B. Bosch.—En J. Teixidó.—En A. F. Castanyé.—En F. Payás.—En Jaume Segalés.—En R. Farré y Sansó.—En Francesch Boix.—En Merce Farríols.—En Joan Raventós.—En Pepet Brú.—En Lluís B. Bosch.—En Lluís Godó y Plá.—En Joan Gili.—En Sebastià Bofill y Bas.—En Joseph F. Ráfols.—En Pompeu Vidal.—Ventafochs.—Paulet.—En Isidret Prieto.—En Fruytós Roure.—En Ricart Valls.—En E. C. Homs.—En Joan Baldiris.—En J. Bta. V. E.—En Antolí Boari.—En J. Sellarés.—Patiuheta Lalá.

Carbassas: En Balthista Pallejá.—En Pere Carreras.

En Santiago Escuder: estaré al corrent de lo que'm diu.—En J. Opiso: los seus dibuixos no están prou bé.—En Gil Amat: ¿son fetas de vosté las dos piasias que m'envia? voldria que m'ho demostrés.—En Joseph Ráfols y En Joseph Ricart: moltas mercès.—En Joseph Aguil·lar: la suscripció se paga per adelantat, pot enviar las tres pessetas ab sagells de 15 céntims y dirme al mateix temps quan vol comensar.

Quedan més cartas pera contestar.

Dech advertir, als que'm preguntan porque no publico los seus originals, que; ó be es que segueixen lo seu torn, ó's guardo pel Calendari.

AUTÓMATAS NARBÓN

Lo preciós saine-
te en 5 quadros **L'ALCALDE TORERO**

acabant l'espectacle ab una *corrida* de toros, ab bonich decorat de Moragas y Alarma

Sessions a las 5, 6 de la tarda y 9, 10 y 11 de la nit

Camisería y Corbatería

✱ DE ✱

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

● ● Especialitat en las camisas a mida ● ●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA a Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRADOR DE PLATERIA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes pera certamens ✱ ✱
✱ ✱ Obras d'art de tota mena
Especialitat en las reli-giosas
Montjuich del Bisbe, 3

30 d'utxas 25 Ptas. Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Bany de Solé)

En la plassa de Catalunya

—Diantre Agnès, quina por!
—No'm parlis d'aixó, Baldiri,

puig hi sentit di a un senyor
qu'estém dins d'un cementiri.